

שיחת השבוע

יש חדש

חיזוק הרוח בצרפת

מאתיים בתי חב"ד ברחבי צרפת פתחו במבצע של חיזוק הרוח. בחוצות פריז הרחיבו שליחי חב"ד את מבצע תפילין, מצווה שאחת מסגולותיה להפיל פחד על שונאי ישראל. הציבור היהודי נענה בשמחה, ורבים ניגשו והניחו תפילין. לצד נקיטת אמצעי זהירות והגברת הביטחון מעודדים השלוחים את היהודים שלא להיבהל מן האיזמים, להוסיף לבוא לבתי הכנסת ולשלוח את הילדים למוסדות חינוך יהודיים.

קליטה צרפתית

ככינוס שלוחי חב"ד בישראל הוחלט להגביר את הפעילות לקליטת העלייה מצרפת. בכמה וכמה ערים ברחבי הארץ פועלים בתי חב"ד מיוחדים לדוברי צרפתית.

לכבודו יתברך

הארגון לכבודו יתברך מארגן חלוקת פרקי תהילים, כדי שכל אחד ואחת יוכלו להיות שותפים בכל יום באמירת כל ספר התהילים. טל' 052-7680399.

משנה לנשמה

בא' שבט יפתח מחזור חדש של לימוד משנה לנשמה - לימוד יומי של משנה, בתשעה מסלולים. לוח של הלימוד היומי אפשר להשיג בטל' 052-7154840.

זמני השבוע

נויורק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
4:36	5:08	5:34	4:50
5:39	6:13	6:29	5:49

המולד: יום שלישי, 11 בבוקר, 15 דקות וחלק 1
ראש חודש שבט: ביום הרביעי

322 בתי חב"ד מוקד חב"ד
לשירותכם *3770

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר חב"ד 6084000
טל' 729-72-2770100 • פקס 729-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

אמונה אמיתית מול העיוות

הקנאים החשוכים ותומכיהם צריכים לשמוע אמירה ברורה כי לא מאמינים' הם אלא חיות אדם אכזריות, המעוותות את האמונה הדתית

התפילין עוז לישראל. הנחת תפילין במהלך מפגן הענק בפריז

כי לא 'מאמינים' הם אלא חיות אדם אכזריות, המעוותות את הדת והמשתמשות באמונה כדי לעשות את ההפך הגמור ממנה.

משחק הצביעות

העולם צריך לפתוח במלחמת חורמה כנגד חממות הגידול של העיוות הזה. לעקור מן השורש תרבות של האדרת רוצחים. למנוע דרשות במסגדים המטפחות את רעיון הג'יהאד. לפקח על תוכני הלימוד בבתי הספר. כך נלחמים באמת באידאולוגיה מתועבת, המרעילה את נפשם של מיליוני בני אדם ברחבי העולם.

למרבה הצער, העולם מעדיף לשחק את משחק 'התקינות הפוליטית', ולהימנע מלקרוא לילד בשמו. אין הוא מוכן להצביע על מקור הרוע, ובוודאי לא להילחם בו. יתרה מזו, העולם משתתף בחגיגת הצביעות, מגנה את הטרור ביד אחת וביד השנייה מחבק את תומכיו.

הצביעות הזאת בלטה בשורה הראשונה של המפגן בפריז. צעד בה ראש הרשות הפלסטינית, המשבח את המרצחים, מזרים להם תמיכה חודשית נדיבה ותומך בהסתה האנטישמית. ככה נרָאָה עולם השקר בהתגלמותו.

בכן, הייתה צעדה של מיליון, מיליון וחצי, שני מיליון בני אדם. הציבור הביע זעזוע והזדהות עם החללים. ומה המסר? איך המי פגן הזה אמור לשנות את העולם ולעשות אותו עולם טוב יותר, עולם שבו אין רוצחים בני אדם בדרך נתעבת ואכזרית כליכך?

אותם גורמים אסלאמיים מביטים בהפגנת ההמונים הזאת ומחכים את ידיהם בהנאה. הלוא זה בדיוק מה שביקשו - להפחיד, להבהיל, לזרוע אימה וחרדה. הם רואים לנגד עיניהם מלחמה בין אמונה דתית קנאית ובין ערכי חופש חלולים, שאינם נותנים משמעות אמיתית לחיים. הפגנות ההמונים רק מעצימות את דמותם של הטרוריסטים בעיני תומכיהם.

עקירה מן השורש

הדרך היחידה לעקור את הנגע מן השורש היא על-ידי אמונה. הפשע הנתעב ביותר של אותם גורמים הוא בעיוות האמונה הדתית ובהפיכת הדת, מקור המוסר והצדק, למנוף להשרשת אכזריות שטנית ושנאת אדם.

אחרי המבול הזהיר הקב"ה את נח ובניו על קיום שבע מצוות בני נח (שש מצוות שניתנו לאדם הראשון ועוד מצווה שניתנה לנח ובניו). הקב"ה הזהיר במיוחד מפני שפיכות דמים: "שופך דם האדם, באדם דמו יישפך, כי בצלם אלוקים עשה את האדם". קדושת החיים וההכרה כי כל אדם נברא בצלם אלוקים - הן מיסודות קיומה של חברה אנושית מתוקנת.

מי שרוצח בני אדם עובר על אחת המצוות הבסיסיות האלה, המשותפות לכל בני האנוש. אדם כזה איננו 'שאהיד' אלא פושע נתעב, שדינו גיהינום. במעשי האכזריות האלה הוא פועל נגד בורא העולם ונגד מצוותיו, ואם הוא עושה זאת בנושאו את שם האלוקים על שפתיו - פשעו חמור ומתועב שבעתיים.

את המסר הזה צריך להשמיע במלוא העוצמה. יש לפעול להשלת האמונה הזאת על החברה האנושית כולה. הקנאים החשוכים ותומכיהם צריכים להיווכח כי מולם ניצבת אמונה אמיתית בבורא העולם ובמצוות היסודיות שציווה לכל בני האדם. הם צריכים לשמוע אמירה ברורה

מרכיב ההרתעה של הצפרדע

המצרים, כדברי רש"י: "נילוס עולה ומשקה את הארץ ומצרים עובדים לנילוס". פרעה סמך על הנילוס שיושיע אותו, ולכן לא פחד מאזורותיו של משה ומכוחו של הקב"ה. כדי להכניע את פרעה היה צריך להוכיח לו שהנילוס אינו ישות בעלת כוח.

הנילוס שהכזיב

מכת צפרדע שיצאה מן היאור עצמו הייתה מכה מורלית עזה למצרים. היאור, שבו שמו את מבטחם, קם עליהם. כדי לשמר את הזעזוע הזה הותר הקב"ה צפרדעים בְּיָאֹר, כדי שהללו ישמשו מזכרת לאפסותו. פרעה, שְׁהִרְבָּה ללכת לְיָאֹר, הבחין בכל פעם בצפרדעים והתמלא יראה.

אמנם הבהלה שגרמו הצפרדעים פסקה, שכן הללו כבר לא היו בבתי המצרים, אך מראה הצפרדעים ביאור ערער את ביטחונם של המצרים באילם וגרם להם לחוש יראה, שנוכחותה הייתה חשובה גם בשאר המכות.

(התוועדות תשד"מ כרך ב, עמ' 824)

בשופרות, לְיָרָם ולבְּהֶלֶם, וכן הצפרדעים מקרקרים והומים".

מכת צפרדע נועדה אפוא להפיל בהלה ויראה על המצרים. בהלה היא תגובה מְיָדִית על אירוע המתרחש עכשיו, וזו הייתה תגובת המצרים לנוכח המוני הצפרדעים המציפות אותם בכל מקום. יראה היא ההשפעה ארוכת הטווח של גורם הפחד. הוא עצמו כבר חלף, אולם זיכרונו נשמר ומעורר יראה. וזו הייתה מטרת השארת הצפרדעים בְּיָאֹר, כדי להזכיר למצרים את המכה ולגרום להם לחוש יראה מפניה.

שימור הפחד

ועדיין יש לשאול מה הצורך בשמירה על גורם הפחד מפני מכת צפרדע דווקא? הלוא מיד אחריה באה מכת כינים, ואחריה ערוב, ודבר ושחין. מדוע יש לשמר את מכת צפרדע דווקא?

הסיבה לכך נעוצה לא בצפרדעים עצמן, אלא בְּיָאֹר שממנו יצאו. הַיָּאֹר היה אילם של

מכת צפרדע הייתה השנייה מעשר המכות שהנחית הקב"ה על מצרים. מצרים כוסתה צפרדעים, ופרעה הזעיק את משה ואהרן והתחנן לפניהם שיעתירו אל ה' שיסיר את הצפרדעים והוא ישלח את עם ישראל.

כאן בולט הבדל בין מכת צפרדע לשאר המכות. בעוד המכות האחרות התבטלו לגמרי בתום פעולתן והוחלפו במכה אחרת, מכת צפרדע לא חלפה לגמרי. משה אומר לפרעה: "וְיָסְרוּ הַצִּפְרָדְעִים מִמֶּךָ וּמִבְּתִיךָ וּמִעַמְּךָ, רַק בְּיָאֹר תִּשְׁאַרְנָה". מדוע נשארו צפרדעים ביאור ולא סולקו לגמרי, כפי שהיה במכות האחרות?

יראה ובהלה

אין לראות בעשר המכות רצף אירועים נקודתיים, אלא מהלומה ממושכת העשויה שלבים-שלבבים. בחירת המכות והסדר שלהן היו ככוונה תחילה, כדברי רש"י: "יש טעם בדבר... בכל מכה ומכה, למה זו ולמה זו. בטכסיסי מלחמות מלכים בא עליהם, כסדר מלכות כשצרה על עיר. בתחילה מקלקל מעיינותיה, ואחר-כך תוקעין עליהן ומריעין

אמרת השבוע

מי האורח

הלך אחד ביקר בביתו של רבי חנוך־צבי מבנדין. הרבי קיבלו באהבה וקרא אל הרבנית: "הגישי נא כיבוד אל השולחן. אורח יקר בא אלינו".

הרבנית מיהרה לערוך את השולחן ובליבה ניסתה לנחש מיהו אורח זה שבעלה חרד כליכך לקראתו.

לאחר שיצא האורח שאלה את בעלה לזהותו של האיש.

"האמיני לי שאינני יודעו ואינני מכירו", השיב הרבי בתמימות, "אך הלוא אורח הוא, וכאורח הוא יקר ללבי מאוד..."

פתגם חסידי

"מן השמים ניתנה לאדם בחירה חופשית, אבל מי שמשותק כי יכפוהו למעשים טובים – עושים לו כבחירתו וכופים עליו את הטוב, וגם זה בכלל הבחירה החופשית" (בעל השפת אמת)

מכת דם | מאת הרב אליעזר ברוד

מן המעיין

תרתי משמע

"ויהי הדם בכל ארץ מצרים" (שמות ז, כא). אומר המדרש (רבה): "ממכת דם נתעשרו ישראל". מכאן היסוד לאמרה הידועה "דמים תרתי משמע": למצרים הייתה לזה משמעות של דם כפשוטו, ולבני ישראל 'דמים' – כסף.

(דגל מחנה אפרים)

קרירות וחמימות

"הנה אנכי מכה... על המים אשר ביאור ונהפכו לדם" (שמות ז, יז). מים מסמלים את הקרירות, ואילו הדם מסמל חמימות. המכה הראשונה שְׁהָכָה הַקֶּב"ה את מצרים הייתה הפיכת המים לדם, שהיא ראשית תהליך היציאה ממצרים.

(לקוטי שיחות)

מאדישות להתלהבות

כן הוא גם בעבודה הרוחנית של האדם: מיד כשהאדם מבקש לצאת מ'מצרים' – ממצרי הגוף והנפש הבהמית, עליו להפוך תחילה את ה'מים', את הקרירות והאדישות לענייני תורה ומצוות, ל'דם' – לחום ולהתלהבות של קדושה.

(הרבי מליובאוויטש)

מומחים מקדם

"ויעשו כן חרטומי מצרים" (שמות ז, כד). מופת זה, של הפיכת נהרות לדם, היה בידם של

החרטומים לעשות על נקלה. לכך הם מומחים מעולים, שכן זו אומנותם מאז ומקדם.

(רבי יצחק מוולוז'ין)

מי תהום

יש לשאול: הלוא במכת דם נהפכו כל מימי מצרים לדם, ואיך מצאו החרטומים מים שאותם הפכו גם כן לדם? אלא שהמכה הפכה רק את המים שעל פני הארץ, ולא את המים שמתחת לארץ. החרטומים חפרו ושאו מים מן התהום ואותם הפכו לדם.

(אבן עזרא)

מכה על האלילות

"הנה אנכי מכה על המים אשר ביאור ונהפכו לדם" (שמות ז, יז). לפי שאין גשמים יורדים במצרים, והנילוס עולה ומשקה את הארץ, ומצרים עובדים לנילוס, לפיכך הלקה את יראתם, ואחר-כך הלקה אותם.

(רש"י)

הכרת תודה

"ויאמר ה' אל משה אמור אל אהרן" (שמות ז, יט). אמר רבי תנחום, למה לא לקו המים על-ידי משה? אמר לו הקב"ה: המים הללו, ששמרוך כשהושלכת ליאור, אינו דין שילקו עליך, חייך שלא ילקו אלא עלייך אהרן.

(שמות רבה)

יצא האוויר

"עוצר! אין יוצא ואין בא!" – ההכרזה פשטה במהירות בסמטאות ירושלים והעכירה את מצב רוחם העגום ממילא של התושבים, הנאנקים תחת עולו של שלטון המנדט הבריטי.

בימים ההם גבר הלחץ של הבריטים על תושבי היישוב היהודי בארץ ישראל. האימפריה הבריטית דיכאה ביד קשה כל גילוי של הפרת סמכותה. בירושלים שלטו הבריטים שלושים שנה, מאז תום תקופת השלטון העות'מני. מנגד, אנשי המחתרות היהודיות ניסו לערער את המשטר הבריטי, וזה הגיב בקשיחות ובתקיפות כנגד כל ניסיון התקוממות.

נוהל העוצר היה מקובל מאוד באותם ימים. בדרך כלל הוא הוכרז בעקבות פעולות תקיפה של המחתרות, שבתגובה עליהן נהגו הבריטים להטיל עוצר לילה בערים רבות.

באותה עת התגורר בירושלים רבי מרדכי שרעבי. הוא היה תלמיד חכם ומקובל, ושימש ראש ישיבת המקובלים 'נהר שלום', שאותה הקים על שמו של המקובל רבי שלום שרעבי. הוא נקשר כל כך לדמותו של רבי שלום שרעבי עד שהחליף את שם משפחתו, שהיה בתחילה יפת'עזי, לשרעבי.

רבי מרדכי נולד בתימן. בילדותו נתייתם משני הוריו, וגדל בבית דודו, הרב אברהם יפת'עזי, שגם לימדו תורה. בגיל צעיר הוסמך לרבנות, ובהיותו בן עשרים וארבע עלה לארץ ישראל והצטרף ליישיבת המקובלים בית אל. ברבות השנים נודע כאיש קדוש ומחולל ישועות.

רבי מרדכי היה שרוי יומם ולילה בעולמה של תורה ובעבודת הבורא. הוא היה מנותק לגמרי מהוויות העולם, ואין זה פלא שלא עודכן בחדשות ולא שמע כלל את הכרוז המודיע על העוצר.

זה היה ביום השבת. הוא יצא מביתו, וצעד ברחובות הריקים מנפש חיה. גם בזמן הילוכו היה שקוע בדברי תורה, ולא שת את ליבו כלל לעובדת היותו ההלך היחיד ברחוב.

חריקת בלמים עזה ניתקה אותו ממחשבותיו. רבי מרדכי הפנה את ראשו לאחור וראה מכונית משורינית של המשטרה הבריטית עוצרת לידו. "יהודי! מדוע אתה הולך ברחוב?

אינך יודע שהוטל עוצר על העיר?" צעק לעברו שוטר בריטי. שלושה מחבריו, שוטרים חסונים וחמושים, ישבו לצידו ברכב.

"אני בדרכי למקום כלשהו", השיב להם לפי תומו. השוטרים הביטו בו בעיניים חשדניות. "איננו מאמינים לך", אמרו במשטמה, "הפרת את העוצר, ועליך להתלוות אלינו בדרך

לבית המעצר."

חרדה אחזה ברבי מרדכי למשמע הדברים. שהוא יחלל את קדושת השבת וייסע עם השוטרים לבית המעצר?! לא יקום ולא יהיה.

"אנא", ניסה לפנות אליהם בדברי תחנונים, "הניחו לי לנפשי, אפשרו לי לשמור את קדושת השבת. לא

לומדים גאולה

מאת מנחם ברוד

גאולה בנחת

הגאולה ממצרים משמשת מעין תבנית לגאולה העתידה, כמו שנאמר (מיכה ז,טו): "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות". עם זה, הגאולה העתידה תהיה שלמה וגדולה מהגאולה ממצרים, ולכן יש כמה וכמה הבדלים ביניהן. אחד ההבדלים, שבגאולה ממצרים היה צורך במכות שישברו את מצרים, ואילו בגאולה העתידה יהיה התקון בדרך שלמה יותר, בלי צורך במכות.

למכות הייתה מטרה לפעול בירור במצרים, כפי שהקב"ה אומר (שמות ז,ה): "וידעו מצרים כי אני ה', בנטותי את ידי על מצרים". מטרת המכות הייתה להביא את מצרים לידי הכרה שיש בורא ומנהיג לעולם.

אור לניצוצות

אדמו"ר הזקן מבאר (תורה אור וארא נו, סוף עמ' ד) כי הביטוי 'וידעו' הוא גם במובן של שבירה: "כדי להוציא ניצוצי הקדושה מהקליפות המסתירים עליהם היה צריך להיות שבירת הקליפות... ועתה יובן עניין המופתים שהראה השם יתברך למצרים. וכמו שכתוב 'וידעו מצרים כי אני ה'.' פירוש 'וידעו' הוא מלשון שבירה, כמו שכתוב 'וידעו בם את אנשי סכות'... שעל ידי שבירת הקליפה יוכל להיות גילוי אור אין-סוף ברוך הוא הניצוץ, עד שיוכלל באלקותו יתברך."

הוא ממשיך ומסביר ש"בזה יתורץ מה שכתוב בקריעת ים סוף 'וידעו מצרים כי אני ה'.' ולכאורה תמוה, שהרי להלן כתיב 'לא נשאר בהם עד אחד'. אלא דפירוש 'וידעו' לשון שבירה כו'. ועלידי זה היה גילוי אור אין-סוף הניצוץ, והם ידעו ידיעה ממש כי אני ה'."

תיקון ולא שבירה

הרבי מליובאוויטש מבאר (לקוטי שיחות כרך כה, עמ' 189) שבנקודה זו טמון אחד ההבדלים בין גאולת מצרים לגאולה העתידה: "ביציאת מצרים ובגאולת מצרים נפעל חידוש לא רק בקשר ליהודים... אלא גם עבור מצרים גופא (ואומות העולם בכלל), וכמפורש בכתוב 'וידעו מצרים כי אני ה'.' פרעה ומצרים מצד עצמם אין להם שייכות לידיעת הויה, כפי שפרעה אמר 'לא ידעתי את הויה'. מצד עצמם שייכים הם רק לשם אלוקים, ששם אלוקים בגימטרייה הטבע. וזהו מה שנפעל בגאולת מצרים, ש'וידעו מצרים כי אני הויה', שהם קיבלו ידיעה בהנהגה ניסית שלמעלה מהטבע, שקשורה עם שם הויה."

"בדוגמה לזה – אלא שבאופן נעלה בהרבה – יהיה החידוש לעתיד לבוא: נוסף על הגאולה של ישראל, אורייתא וקודשא בריך הוא, יפעל הדבר גם בעולם, אצל כל אומות העולם... עד כפי שהרמב"ם גם מביא בספר ההלכות שלו, שאז 'יתקן את העולם... שנאמר כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם הויה ולעבדו שכם אחד'."

"ויעוד זה בנוגע לאומות העולם אינו סתם דבר נוסף שיזכו לו בביאת משיח צדקנו, אלא הוא קשור עם עצם עניין הגאולה: מאחר שאז תצא השכינה כביכול מהגלות, הרי יחד עם זאת תתגלה אמת הויה, ש'כל הנמצאים משמים וארץ ומה שביניהם לא נמצאו אלא מאמיתת הימצאו', שאמיתת הימצאו' הוא שם הויה שלמעלה (מטבע ה)עולם..."

"ובזה הוא אחד החידושים של הגאולה העתידה על הגאולה של 'ימי צאתך מארץ מצרים': בגאולת מצרים – הידיעה של מצרים (וידעו מצרים) כי אני הויה' באה עלידי המכות (וכיוצא בזה) – עלידי שבירת מצרים; מה שאין כן לעתיד לבוא, יהיה 'וראו כל בשר יחדיו כי פי הויה דיבר', לא עלידי מכות, שבירה, אלא בדרך תיקון, ובלשון הרמב"ם הנ"ל 'ויתקן את העולם כולו כו' לקראו כולם בשם הויה ולעבדו שכם אחד'."

ידעתי כלל על העוצר. בתום לבבי יצאתי אל הרחוב. אין לי שום כוונות רעות."

השוטרים שיגרו לעברו מבטים מרושעים. ניכר היה שדבריו משעשעים אותם וגורמים להם רק להקשיח את עמדתם. הם הבינו שרבי מרדכי הוא רב חשוב, בעל מעמד נכבד, ועובדה זו דרבנה אותם להתעקש ולא לוותר.

אחד השוטרים ניגש אליו ופקד עליו לעלות למכונית. "לא אעלה!", הכריז רבי מרדכי בנחישות, מביט בשוטרים במבט תקיף. "לא אחלל את קדושת השבת, ויהי מה."

"ככה?", גיחכו השוטרים. השלושה זינקו מהרכב, לפתו את רבי מרדכי ואזקו את ידיו. כשהוא כפות הטילו אותו לתוך המכונית.

"קדימה, סע!", הורה המפקד לנהג. זה לחץ על דוושת התאוצה ובאותו רגע נשמע פיצוץ עז. הרכב הזדעזע והיטלטל. אימה תקפה את השוטרים. "ודאי עלינו על מוקש של המחותרת", צעקו במורא.

כעבור כמה שניות התברר להם שאיש לא נפגע. הם יצאו מן הרכב בזהירות והביטו כה וכה כדי לבדוק את מקור הפיצוץ. כשהפגנו את מבטם למטה הבינו שלא מוקש או מטען חבלה הוטמנו להם, וכי לא הותקפו בידי כוחות גרילה – ארבעת הצמיגים של גלגלי הרכב היו נקורים וחסרי אוויר.

מפקד הכוח הבריטי הביט במתרחש כלא-מאמין. מעודו לא נתקל במקרה מוזר כל-כך. נקר בארבעה צמיגים בעת ובעונה אחת! הוא העיף מבט לעבר רבי מרדכי שרעבי, ופתאום קישר בין הדברים. בצעדים כושלים ניגש אל הצדיק וביקש את סליחתו. "אני מבין שאיש קדוש אתה", אמר. "אנא מחל לנו על שהטרדנו אותך."

וכמו כדי לכפר על מעשהו הורה לשניים משוטריו ללוות את רבי מרדכי בדרכו, להמתין לו, ולאחר מכן ללוותו בחזרה לביתו, שלא ייעצר שוב על הפרת העוצר. "עליכם לדאוג שלא יאונה לו כל רע", התרה בהם. "אני מתיר לו להפר את העוצר וללכת לאן שברצונו ללכת."

רבי מרדכי יצא מן המכונית, מוקף בשוטרים שהיו לשומרי ראשו האישיים, בדרך ליעדו. מראה הצדיק, המלווה שוטרים בעיצומו של העוצר, היה מחזה חדיפעמי ברחובותיה של ירושלים בימי השלטון הבריטי בארץ-ישראל.

(על-פי 'דרך צדיקים')

"לא לשחק לידי האוייב"

הרב פבזנר בבית הכנסת בפריז (צילום: ישראל ברדוגו)

בפריז, המכונה בעגה המקומית 'עזה'. בבניין שלו מתגוררות 206 משפחות, מרביתן מוסלמיות, ורק מקצתן יהודיות, להבדיל. "אני הולך ברחוב בלבוש הרבני, גם בשעות הערב כשאני חוזר מתפילת ערבית", הוא מספר. "הדיירים הערבים חולקים לי כבוד ומתייחסים אליי בנימוס. מעולם לא הרגשתי זר ולא נתקלתי באירוע חריג".

את ליל השבת שעברה לא ישכחו יהודי צרפת. "היה בלבול אדיר בקרב רבים", אומר הרב אברהם-ברוך פבזנר, רבה של קהילת חב"ד בפריז. "היו מנהיגי קהילות שהורו ליהודים לא ללכת לבתי הכנסת. אצלנו, וכך ברוב בתי הכנסת, התפילות נערכו כרגיל, אם כי תחת מטריית אבטחה, כדי לתת תחושת ביטחון". בדרשה שנשא בבית הכנסת נדרש לאווירה הקשה ולחששות מפני העתיד.

ניסים בתופת

לצד הכאב על החללים מציין הרב פבזנר את הניסים. "המחבל שרצה את השוטרת ביום חמישי התכוון לבצע טבח בבית הספר במונרוז', השם 'שמרנו', הוא אומר. "באותה שעה, שמונה בבוקר, בית הספר המה ממאות ילדים. ההיתקלות עם השוטרת שינתה את תכניתו, וזה נס גדול".

"אנחנו עדיין בגלות", הוא אומר. "אבל האם התגובה הראויה היא מנוסה? התשובה היא: לא. לפני יותר מעשרים שנה, כשמחבלים פוצצו בניין קהילתי גדול בלב פריז, אבי ע"ה, הרב הילל, נכנס ל'יחידות' אל הרבי מליובאוויטש ושמע ממנו מסר מרגיע: 'היהודים בצרפת ימשיכו עכשיו לעבוד את השם במנוחה, ואחריכך עוד הרבה יותר מזה'. אנחנו מאמינים שכך יהיה גם עכשיו".

חיים לצד מוסלמים

קולו של הרב פבזנר משדר רוע. הוא מסרב להצטרף למקהלה הטוענת שיהדות צרפת עומדת לפני חורבן חלילה. "הגורמים שמציגים נתונים מוטעים ומנופחים מזינים את התקשורת, וזו מפרסמת כותרות מפחידות. אויבנו חוגגים על זה. הלוא זה מה שהם רוצים - להפחיד את היהודים ולגרום להם להימלט", הוא אומר בכאב. הוא עצמו מתגורר באזור מוסלמי, ברובע ה-18

הקופאית במרכול הכשר הייתה בעבר תלמידת אחותו של הרב פבזנר. "אחותי דיברה איתה, וקשה לתפוס את גודל הניסים שאירעו שם", הוא אומר. "מתברר שהמחבל נתקל בה ראשונה, ברגע שנכנס פנימה. הוא ירה לעברה כדור אחד והחטיא. ניסה לירות כדור שני, ואז אירע מעצור בנשק. בשלב זה הקופאית נמלטה והתחבאה תחת השולחן. המחבל הבחין בה, אבל שינה את דעתו והחליט לא לפגוע בה. היא ניצלה בנס".

לשקול במתינות

בדרשתו בשבת אמר הרב פבזנר למתפללים:

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

זכירת יציאת מצרים

שאלה: מהי מצוות זכירת יציאת מצרים ומי חייב בה?

תשובה: כתב הרמב"ם: "אף-על-פי שאין מצוות יציאת נהוגת בלילה, קוראין אותה בלילה, מפני שיש בה זיכרון יציאת מצרים, ומצווה להזכיר יציאת מצרים ביום ובלילה, שנאמר (דברים טז): למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך".

לדעת בעל התניא גם נשים חייבות במצווה זו, לפי שאינה תלויה בזמן קבוע (אף שהן פטורות מקריאת שמע, שיש לה זמן קבוע). לכן הן חייבות לומר בבוקר את ברכת 'אמת ויציב' ובלילה את ברכת 'אמת ואמונה', שאותן תיקנו חז"ל על יציאת מצרים (ואפשר לומר זאת בקריאת שמע של המיטה, שהנשים חייבות בה, אף שפטורות לכל הדעות מתפילת ערבית). ה'משנה ברורה' מחייבן באמירת

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411
Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

'אמת ויציב', ולגבי 'אמת ואמונה' הוא מביא שתי דעות. ה'ביע אומר' פוסק שלא יברכו ברכות אלה, אך מציע שיאמרו את פרשת יציאת. ויש הפוטרים את הנשים ממצווה זו לגמרי.

עלפי כמה דעות יוצאים ידי עצם המצווה גם בהזכרת פסוק או הלכה שיש בהם יציאת מצרים.

מקורות: ברכות יבב ופירש"י. רמב"ם הל' ק"ש פ"א ה"ג. שו"ע אדמו"ר הזקן סי' נח ס"א וסי' ע ס"א. משנ"ב סי' ע"ב. שו"ת יביע אומר ח"ב סי' ו אות יא. וראה אנציקלופדיה תלמודית ערך 'זכירת יציאת מצרים', כרך יב עמ' קצט, וש"נ.

תיקון לגיליון הקודם (1462): נאמר שם שהכשרת מסגרות ('חצובות') הכיריים לפי אדמו"ר הזקן היא בליבון חמור. דין זה נכון באשר להכשרה מבליעת איסור או מחמץ לפסח; אבל כלי חלב שנבלע בו בשר ולהפך, דיי להכשירו בהגעלה ברותחים, כמבואר בשו"ע אדה"ז סי' תנא סעיף יג בהגהה.

רוצים לדעת מה יהיה?

הספר שמסביר בלשון בהירה את חשיבות האמונה בביאת המשיח, מהי הגאולה, מה יעשה המשיח, כיצד יתגלה, ומה יקרה באחרית הימים

368 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

יש מה לספר!

כך ראשון בסדרה המכנסת את הסיפורים האהובים שפורסמו ב'שיחת השבוע'

63 סיפורים מופלאים על צדיקי ישראל מכל החוגים

עריכה חדשה | עיצוב מרהיב | 320 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020